

Arrest

nr. 117 448 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 februari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel van 4 februari 2013 om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 5 februari 2000 België binnen voorzien van een geldig paspoort met een visum type C.

Op 7 juni 2000 treedt verzoeker in het huwelijk met mevrouw L. H., van Belgische nationaliteit.

Op 31 augustus 2000 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in als echtgenoot van mevrouw L.H.

Op 6 november 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een verzoek tot herziening in.

Op 24 januari 2001 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Leuven de beslissing tot afgifte van een bijzonder verblijfsdocument (bijlage 35) dat het verblijf van verzoeker dekt tot 24 februari 2001.

Op 21 augustus 2001 wordt verzoeker gedagvaard door zijn echtgenote teneinde de nietigverklaring van het huwelijk te vorderen en de echtscheiding uit te spreken ten nadele van verzoeker. Verzoeker stelt een tegeneis in teneinde de echtscheiding uit te spreken ten nadele van zijn echtgenote.

Op 22 maart 2004 volgt het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, waarbij de vordering tot nietigverklaring van het huwelijk en de echtscheiding ten nadele van verzoeker als ongegrond werden afgewezen, terwijl op tegeneis de echtscheiding werd uitgesproken ten nadele van zijn echtgenote op grond van grove beledigingen.

Op 16 februari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing om verzoeker in te schrijven in het vreemdelingenregister op basis van de artikelen 9 en 13 van de toenmalige vreemdelingenwet omwille van de lange duur van zijn verzoek tot herziening.

Op 10 april 2007 huwt verzoeker te Marokko opnieuw met zijn ex-echtgenote, mevrouw A.B.

Op 7 januari 2008 wordt verzoeker in kennis gesteld dat hij de omzetting dient te vragen van zijn verzoek tot herziening. Op 6 februari 2008 dient verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) een verzoekschrift in om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 2000. Op 12 februari 2008 trekt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken deze beslissing in. Het beroep tot nietigverklaring wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 9765 van 10 april 2008 daar de intrekking tot gevolg heeft dat de zaak zonder voorwerp is geworden.

Op 12 februari 2008 richt het parket van de procureur des Konings een schrijven aan de verwerende partij waarin het meedeelt kennis te hebben gekregen van een mogelijk schijnhuwelijk tussen verzoeker en zijn, ondertussen, ex-echtgenote.

Op 15 september 2008 worden er instructies gegeven om verzoeker in te schrijven in het bevolkingsregister met afgifte van een F-kaart. Deze instructies werden echter nooit uitgevoerd.

Op 16 februari 2009 worden verzoeker en zijn ex-echtgenote gedagvaard om te verschijnen voor de rechtbank van eerste aanleg te Leuven.

Op 21 december 2009 wordt het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw L.H. nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Leuven als zijnde een schijnhuwelijk.

Op 24 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), waarbij eveneens bij toepassing van artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet en op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet en het rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* beginsel een einde wordt gesteld aan het verblijf van onbepaalde duur. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 74.657 van 7 februari 2012.

1.2. Op 10 mei 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 4 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 8 maart 2013 ter kennis wordt gebracht van verzoeker. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat al zijn broers en zussen met verblijfsrecht in Europa wonen en dat zijn ouders in Nederland verblijven. Betrokkene toont echter de verwantschap niet aan. De voorlegde kopieën van de verblijf- en identiteitskaarten van de personen die hij als familie benoemt, beschikken niet over de nodige bewijskracht om de verwantschap aan te tonen. Verder verklaart betrokkene niet waarom dit gegeven op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene stelt ook dat hij in zijn land van herkomst geen inkomsten meer zou hebben en dat een terugkeer daarom een "zwaarwichtige moeilijkheid" zou vormen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat niets betrokkene verhindert om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen inkomsten meer zou hebben, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie die betrokkene aanhaalt, namelijk zijn verblijf in België sinds 2000, het feit dat hij gewerkt heeft en belastingen heeft betaald, hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene, buiten het feit dat zijn huwelijk met de Belgische L.H. strijdig werd bevonden met de Belgische en internationale openbare orde, nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.4. Op 4 februari 2013 wordt eveneens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 8 maart 2013. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van R.G. - Adviseur, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

E.M.M. (...) nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: Betrokkene huwde op 07.06.2000 met de Belgische onderdane, mevrouw H.L.. Dit huwelijk werd op

21.12.2009 werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Leuven (ref ...).

Inreisverbod

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 5 (vijf) jaar.

Reden:

Betrokkene heeft fraude gepleegd of heeft onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden töt het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. Betrokkene huwde op 07.06.2000 met de Belgische onderdane, H.L.. Dit huwelijk werd op 21.12.2009 werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Leuven (ref ...).

2. Onderzoek van het beroep

Voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissingen, m.n. het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies)

2.1. Vooreerst wijst de Raad er op dat uit lezing van artikel 1, 6° en artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet volgt dat de beslissing tot verwijdering, enerzijds, en de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod, anderzijds, twee afzonderlijke beslissingen betreffen.

Het gegeven dat deze twee beslissingen in éénzelfde document aan verzoeker ter kennis worden gebracht, verandert niets aan deze vaststelling. (RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872)

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 7, lid 1 van de vreemdelingenwet in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker betoogt dat daarbij in hoofdzaak dat er nog steeds een verblijfsrecht is in België. Dit middel is gericht tegen de beslissing tot verwijdering.

2.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de tweede en derde bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Verzoeker stelt dat zijn verblijf onbeperkte duur, waartoe hij gemachtigd werd op grond van artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet, nooit op wettelijke wijze werd beëindigd en hij dus nog steeds over een verblijfsrecht beschikt zodat het bestreden bevel hem niet mag worden afgegeven. Verzoeker betoogt verder dat hij ook nog beschikt over een subjectief recht tot aflevering van een verblijfsdocument, m.n. een F-kaart.

2.5. De Raad stelt vast dat in zoverre verzoeker voorhoudt dat het bevel van 24 februari 2011 (bijlage 13) geen geldige beslissing is om een einde te stellen aan zijn verblijf, verzoeker tegen deze beslissing een beroep in stelde bij de Raad.

De Raad stelde in het arrest van 74.657 van 7 februari 2012 vast dat het bevel van 24 februari 2011 een einde maakte aan het verblijf van verzoeker op grond van artikel 13, § 2bis en 42septies van de vreemdelingenwet en het rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*. Daarbij werd gemotiveerd dat verzoeker een aanvraag vestiging indiende op grond van zijn huwelijk met een Belgische onderdane, dat de vestiging hem geweigerd werd, dat verzoeker hiertegen een verzoek tot herziening indiende en dat hij uiteindelijk een BIVR voor onbeperkte duur verkreeg op grond van de artikelen 9 en 13 van de toenmalige vreemdelingenwet omwille van de lange duur van zijn verzoek tot herziening. Verder werd gemotiveerd dat het huwelijk van verzoeker nietig werd verklaard, waarbij werd verwezen naar het

vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven van 21 december 2009 waarbij het huwelijk van verzoeker wordt vernietigd op grond van de vaststelling dat het huwelijk strijdig werd bevonden met de openbare orde, als zijnde een schijnhuwelijk. Aldus werd in het bevel van 24 februari 2011 gesteld dat verzoeker de procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt aangezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan. In het bevel werd herhaald dat de lange duur van zijn verzoek tot herziening de enige reden was waarom hem een machtiging tot verblijf werd toegekend, zodat het duidelijk is dat zijn verblijf het rechtstreeks gevolg was van zijn aanvraag vestiging ingevolge zijn huwelijk met een Belgische onderdaan. Verder werd gemotiveerd dat verzoeker recht had op een F+ kaart als rechtstreeks gevolg van zijn huwelijk. Dienaangaande motiveerde het bevel dat verzoeker ingevolge de vernietiging van zijn huwelijk op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet geen recht meer heeft op deze F+ kaart en dat deze wordt ingetrokken. Tot slot werd geconcludeerd dat als gevolg van het rechtsprincipe "*fraus omnia corrumpit*" het recht op vestiging wordt ingetrokken, evenals de machtiging tot onbeperkt verblijf.

De Raad verwierp het beroep tegen dit bevel, waardoor het bevel van 24 februari 2011 definitief is geworden evenals de motieven ervan.

De Raad is in het kader van onderhavige vordering niet bevoegd om het bevel van 24 februari 2011 nogmaals te beoordelen in beroep.

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van het arrest nr. 74.657 van 7 februari 2012 en beschouwt de bevindingen ervan als vaststaand. Bij gebrek aan een toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State, dient het bevel van 24 februari 2011 als definitief en uitvoerbaar te worden beschouwd.

Ingevolge het arrest van 7 februari 2012 dat het beroep tegen het bevel van 24 februari 2011 verwerpt dient derhalve te worden vastgesteld dat verzoeker niet langer over een verblijfsmachtiging en een vestigingsrecht beschikt. Het betoog van verzoeker kan deze vaststelling niet onderuit halen.

Waar verzoeker betoogt dat er geen einde werd gesteld aan zijn verblijf door middel van een bijlage 14bis of bijlage 14ter, benadrukt de Raad dat de toepassing van het adagium "*fraus omnia corrumpit*" heeft tot gevolg dat de verblijfsmachtiging en het vestigingsrecht *ab initio* voor onbestaande moet worden geacht. Het bevel van 24 februari 2012 had dus geenszins tot gevolg dat verzoeker een vastgesteld verblijfsrecht of verblijfsmachtiging werd ontnomen. Er diende bijgevolg dan ook geen einde te worden gesteld aan het verblijf van verzoeker middels een bijlage 14bis of bijlage 14ter.

2.6. De gemachtigde kon dan ook op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze beslissen tot afgifte een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing tot verwijdering is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Daarbij wordt in feite gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum. Dit motief wordt niet ernstig noch dienstig betwist of weerlegd. Voorts wordt gemotiveerd dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid waarbij wordt verwezen naar het huwelijk van verzoeker dat op 21 december 2009 als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Leuven werd vernietigd. Ook dit motief wordt niet betwist noch weerlegd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In een vierde middel voert verzoeker eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling. Verzoeker maakt ook melding van een manifeste beoordelingsfout. Het middel is gericht zowel tegen de beslissing tot verwijdering als het inreisverbod.

Gezien hun samenhang worden het tweede en vierde middel samen onderzocht en besproken.

2.8. De Raad merkt ook hier op dat de verzoeker de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert op grond van artikel 8 van het EVRM en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 8 van het EVRM houdt geen formele motiveringsplicht in maar de Raad als annulatierechter dient wel na te gaan of de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde

feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’* noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip *‘privéleven’* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, Conka v. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn betoog opbouwt in het licht van artikel 8, § 2 van het EVRM waarbij hij stelt dat hij nog steeds beschikt over een verblijfsrecht en een subjectief recht tot aflevering van een verblijfsdocument. Uit het hierboven gestelde volgt dat in het bevel van 24 februari 2012 op goede gronden werd vastgesteld dat verzoeker geen recht had op een machtiging tot onbeperkt verblijf noch een vestigingsrecht. De toepassing van het adagium *“fraus omnia corrumpit”* heeft tot gevolg dat de verblijfsmachtiging en het vestigingsrecht *ab initio* voor onbestaande moet worden geacht. Het bevel van 24 februari 2012 had dus geenszins tot gevolg dat verzoeker een vastgesteld verblijfsrecht of verblijfsmachtiging werd ontnomen.

Nu verzoeker nooit over een verblijfsrecht heeft beschikt, is er *in casu* dan ook geen sprake van een voortzetting van verblijf en blijkt er bijgevolg niet dat het bestreden bevel met inreisverbod kan worden beschouwd als een inmenging in verzoekers gezins- of privéleven en diende er niet voldaan te worden aan de vereisten van artikel 8, § 2 EVRM.

2.10. Verzoekers geval betreft een situatie van eerste toelating, waarbij volgens het EHRM dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89)

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid, gezien zijn schijnhuwelijk.

2.11. Verzoeker betoogt dat hij tien jaar legaal in België heeft verbleven en hier een privéleven heeft uitgebouwd. In deze dient de Raad op te merken dat verzoekers verblijf van tien jaar in België gegrond was op een huwelijk dat door de rechtbank eerste aanleg te Leuven werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Er dient op gewezen te worden dat de nietigverklaring van het huwelijk met terugwerkende kracht geldt, zodat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk (RvS 7 december 2004, nr. 138.115).

Evenmin blijkt dat er op de gemachtigde enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker, op basis van artikel 8, § 1 van het EVRM, tot een verblijf in het Rijk toe te laten of te machtigen. Verzoeker toont immers geenszins op enige concrete wijze aan dat er onoverkomelijke economische, sociale of culturele hinderpalen bestaan om zijn privéleven verder te zetten in zijn land van herkomst of elders.

Verzoekers verblijfstoestand moet daarenboven worden vastgesteld als hadden zijn huwelijk en de gevolgen die voortvloeien uit dit huwelijk nooit plaatsgevonden, daar verzoekers verblijfsrecht *ab initio* voor onbestaande moet worden geacht. Verzoeker kan derhalve niet ernstig uit het loutere verblijf van tien jaar in België, dat gebaseerd was op een schijnhuwelijk en dus door fraude wordt gekenmerkt, enige rechten in het kader van artikel 8, § 1 van het EVRM putten. Het gegeven dat verzoeker nooit financieel afhankelijk is geweest van de Belgische staat en geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Verzoeker verwijst naar drie broers die in België wonen en stelt verder dat de rest van zijn broers, zussen en ouders elders in Europa wonen.

In deze laat de Raad de vraag of de voorgelegde kopieën van de verblijfs- en identiteitskaarten van de personen die hij als familie benoemt over de nodige bewijskracht beschikken om de verwantschap aan te tonen, open.

In zoverre verzoeker zou betogen dat zijn relatie met zijn broers in België dient te worden beschouwd als onderdeel van een beschermenswaardig familieleven onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat er dan sprake moet zijn van hechte persoonlijke banden tussen de familieleden.

Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een familieleven, na te gaan of de banden tussen de verzoeker en zijn broers in België dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De Raad wijst erop dat wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de beperkte gegevens die verzoeker in het verzoekschrift uiteenzet kan er geenszins afgeleid worden dat de verzoeker een familieleven onderhoudt met zijn broers dat onder de toepassing valt van artikel 8 EVRM, zoals verduidelijkt in hierboven aangehaalde rechtspraak. Hij toont op geen enkele wijze bijkomende elementen van afhankelijkheid aan ten opzichte van zijn broers in België. Een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan *in casu* niet worden weerhouden.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat de relatie met zijn broers in België onderdeel uitmaakt van zijn privéleven, dient de Raad dan weer vast te stellen dat verzoeker nalaat om aan te tonen dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan die de voorzetting van zijn relatie met zijn broers, als onderdeel van zijn privéleven, in het land van herkomst of elders belemmeren.

Het bestreden bevel met inreisverbod van 5 jaar houdt geen absoluut verbod in om op een later tijdstip, na afloop van het inreisverbod van vijf jaar, het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). Een tijdelijke scheiding en verwijdering van vijf jaar leidt voorts in beginsel niet tot een verbreking van relatie tussen de broers. Daarenboven stelt de Raad vast dat door het bestreden bevel met inreisverbod niet wordt verhinderd dat de broers van verzoeker hem eventueel kunnen opzoeken wanneer hij niet langer in België verblijft. De Raad wijst er tenslotte op dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met broer en hun relatie verder te onderhouden.

Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België te blijven hoewel hij een schijnhuwelijk is aangegaan, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker maakt voorts geen melding van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven en privéleven elders of in het land van herkomst wordt verder gezet en uitgebouwd. Het gegeven dat verzoeker hier een privéleven heeft uitgebouwd tijdens een tienjarig verblijf dat in wezen zijn oorsprong vindt in het aangegane schijnhuwelijk verantwoordt geen positieve verplichting inzake artikel 8 van het EVRM in hoofde van de Belgische staat.

Verzoeker toont aldus niet aan dat het bestreden bevel met inreisverbod een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel en het vierde middel zijn niet gegrond.

2.12. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet, in combinatie met artikel 8 van het EVRM en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29

juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dit middel is gericht tegen de beslissing tot verwijdering en het inreisverbod.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

Aangezien de bestreden beslissing in casu laat gelden dat :

(...)

Terwijl er niet kan worden vastgesteld dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid zodat aan de Voorwaarden van artikel 74/11 en 74/14 niet is voldaan;

Dat de bestreden beslissing laat gelden dat de reden voor de toepassing van artikel 74/14 en bijgevolg artikel 74/11 het feit is dat verzoeker fraude heeft gepleegd, quod non;

Dat de redengeving van de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen in welke mate fraude, een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid;

Dat bijgevolg, de bestreden beslissing een schending 'uitmaakt van de motiveringsplicht van de administratieve overheid zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in combinatie met artikel 74/14 van de vreemdelingenwet;

Dat, daarenboven, met de bewoording van artikel /4/14 ; gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid, de wetgever strafrechtelijke misdrijven en persoonlijk gedrag viseert die van die aard zijn dat zij dé samenleving in gevaar brengen;

Dat, hiervan in casu geen sprake is, verzoeker heeft nooit zulke feiten gepleegd;

Zodat artikel 74/14 §3, 3° van de vreemdelingenwet foutelijk werd toegepast:

Dat bijgevolg artikel: 74/11 van de vreemdelingenwet ook niet van toepassing is nu deze werd rechtvaardigt door de toepassing van artikel 74/14 ;

Dat de fraude, immers op zich de toepassing van het inreisverbod an sich niet rechtvaardigt alleen maar een verlenging van drie naar vijf jaar indien toegepast;

Zodat, artikel 74/11 en 74/14 foutelijk werden toegepast in onderhavig geval nu er DE FACTO geen sprake is van gevaar voor de openbare orde;.”

2.13. Zoals reeds gesteld kunnen de motieven van de beslissing tot verwijdering op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing gelezen worden, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve, gezien de inhoudelijke kritiek van verzoeker, vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu wordt in de beslissing tot verwijdering gemotiveerd dat: “Betrokkene huwde op 7.08.2000 met de Belgische onderdane, mevrouw H.L. Dit huwelijk werd op 21.12.2009 werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Leuven (ref ...).” Bijgevolg werd verzoeker een termijn van vrijwillig vertrek van 7 dagen verleend.

Verzoeker betwist noch weerlegt dat zijn huwelijk werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk op 21 december 2009 door de rechtbank van eerste aanleg van Leuven en dat een feitelijk gegeven vormt dat steun vindt in het administratief dossier.

Verzoeker betoogt dat hij geen fraude heeft gepleegd.

Volgens artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek is er sprake van een schijnhuwelijk als: *“Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”*

Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven blijkt dat een schijnhuwelijk werd vastgesteld. Verzoeker heeft aldus fraude gepleegd en/of onwettige middelen gebruikt om een verblijf in België te bekomen. Dit schijnhuwelijk werd nietig verklaard. Verzoeker kan niet anders voorhouden.

Aangezien de instelling van het huwelijk de Belgische openbare orde raakt, oordeelt de Raad dat de gemachtigde in redelijkheid heeft vastgesteld dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt en dat er derhalve, op basis van artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet, kon worden afgeweken van de vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden niet in te zien hoe hij door het vastgestelde schijnhuwelijk in zijn hoofde een gevaar vormt voor de openbare orde. De Raad merkt op dat het begrip “openbare orde” zich niet beperkt tot strafrechtelijke misdrijven. Volgens vaste rechtspraak is van openbare orde de wetgeving die de wezenlijke belangen van de staat of de gemeenschap betreft of die, in het privaatrecht, de juridische grondslagen vastlegt waarop de economische of morele orde van de samenleving berust. (Cass. 19 maart 2007, AR C.03.582.N).

2.14. Wat betreft de motieven van het bestreden inreisverbod, dient te worden vastgesteld dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. (...)”

De Raad stelt vast dat de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de gevallen bepalen waarin de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod.

Er worden twee hypothesen bepaald waarin de gemachtigde verplicht is om een beslissing tot verwijdering gepaard te laten gaan met een inreisverbod, met name wanneer geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek, enerzijds, of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld, anderzijds.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat de Belgische wetgever geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid in artikel 11, § 1, tweede lid, van de richtlijn 2008/115/EG om in andere gevallen te voorzien te voorzien in een inreisverbod. (*Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 22-23*)

Het artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar in de twee voornoemde hypothesen.

De Raad herhaalt dat het inreisverbod een afzonderlijke beslissing vormt. Al gaat het om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen. Het inreisverbod is volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund. (RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872)

Het inreisverbod wordt, in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, op maximum vijf jaar gebracht als de vreemdeling fraude gepleegd heeft of van andere illegale middelen gebruik heeft gemaakt om tot het verblijf te worden toegelaten of om zijn verblijfsrecht te behouden.

Uit de bewoordingen van het artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en zoals wordt bevestigd in de parlementaire voorbereidingen, blijkt duidelijk dat frauderen wordt beschouwd als een verzwarende omstandigheid die toelaat de oorspronkelijke termijn te verlengen tot vijf jaar. (*Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 22-23*)

De verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Zijn stelling dat artikel 74/11, §1, tweede lid er enkel toe dient om toe te staan de termijn van het inreisverbod te verlengen, kan niet worden gevolgd. Uit de bewoordingen van de wet blijkt duidelijk dat die bepaling een ander, zelfstandige grond voor het opleggen van een inreisverbod invoert. De bewoordingen “de maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht” betekenen niet dat vereist is dat, bovenop een overtreding die op zich aanleiding kan geven tot een inreisverbod van drie jaar, de bijkomende overtreding wordt begaan van fraude of het gebruiken van andere onwettige middelen, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. Die bewoordingen wijzen erop dat in geval van een dergelijke omstandigheden, de maximumtermijn hoger ligt.”

Uit de lezing van artikel 74/11, § 1 en de parlementaire voorbereidingen blijkt evenwel dat deze stelling van de verwerende partij geen steun vindt. Een inreisverbod kan enkel worden opgelegd in het kader van de hypothesen vermeld in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voorts kan de duur van het inreisverbod worden verlengd naar vijf jaar in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, indien er sprake is van fraude.

In casu wordt in het bestreden inreisverbod verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, in uitvoering waarvan een inreisverbod van 5 jaar wordt opgelegd. Daarbij wordt gemotiveerd: *“Betrokkene heeft fraude gepleegd of heeft onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. Betrokkene huwde op 7.08.2000 met de Belgische onderdane, mevrouw H.L. Dit huwelijk werd op 21.12.2009 werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Leuven (ref ...)”*.

Verzoeker betoogt dat *in casu* de fraude op zich de toepassing van een inreisverbod niet rechtvaardigt maar enkel de verlenging van drie naar vijf jaar indien artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet toegepast.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod geen melding maakt van een juridische en feitelijke grond, met name één van de twee hypothesen die krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet aanleiding kan geven tot het opleggen van een inreisverbod. De motieven van het inreisverbod verwijzen enkel naar de gepleegde fraude en naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De Raad besluit dan ook dat het bestreden inreisverbod *in casu* enkel motiveert over de verlenging van het inreisverbod van drie jaar naar vijf jaar.

Verzoeker moet derhalve gevolgd worden waar hij betoogt dat *in casu* de vastgestelde fraude op zich de toepassing van het inreisverbod niet rechtvaardigt. Er wordt herhaald dat de fraude in dit geval enkel de verlenging van de duur van het inreisverbod rechtvaardigt.

Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt vastgesteld

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod.

Wat betreft de eerste bestreden beslissing, m.n. de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

2.15. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In een zesde middel werpt verzoeker eveneens de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Wegens de samenhang tussen beide middelen, worden het vijfde en het zesde middel samen onderzocht en besproken.

2.16. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoeker de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Daarmee samenhangend houdt het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

2.17. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het

ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

2.18. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeker meent verder dat de gemachtigde de aangehaalde elementen van familielevens, privélevens, langdurige verblijf en integratie niet heeft onderzocht.

De Raad merkt op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in zijn familie- en privélevens en dat er geen *“fair balance”* toets werd uitgevoerd.

Ten deze stelt de Raad vast de verzoeker in zijn aanvraag van 10 mei 2012 hieromtrent enkel het volgende meldde: *“Al mijn broers en zussen wonen op het Europees grondgebied (u vindt in bijlage kopie van hun verblijfstitels). Mijn ouders wonen in Nederland.”*

Daargelaten de vraag of verzoeker hiermee de verwantschap aantoonde, stelt de Raad vast dat de gemachtigde dit element in overweging nam en hieromtrent als volgt motiveerde: *“Verder verklaart betrokkene niet waarom dit gegeven op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”*

Nu uit de aanvraag van 10 mei 2012 blijkt dat verzoeker zich beperkte tot de loutere vermelding van de aanwezigheid van familieleden op het Europees grondgebied, heeft de gemachtigde in alle redelijkheid besloten dat deze loutere vermelding geen omstandigheid aantoonde die het voor verzoeker buitengewoon moeilijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst en daar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Wat betreft de elementen van regelmatig werk in België, integratie en langdurig verblijf aangehaald in de aanvraag van 10 mei 2012, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar deze elementen, waardoor de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde deze elementen zondermeer heeft afgewezen als irrelevant. In de bestreden beslissing wordt met name gesteld:

“Betrokkene stelt ook dat hij in zijn land van herkomst geen inkomsten meer zou hebben en dat een terugkeer daarom een “zwaarwichtige moeilijkheid” zou vormen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat niets betrokkene verhindert om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen inkomsten meer zou hebben, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie die betrokkene aanhaalt, namelijk zijn verblijf in België sinds 2000, het feit dat hij gewerkt heeft en belastingen heeft betaald, hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De aangevoerde elementen werden dus niet buiten beschouwing gelaten. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar zijn verblijf en integratie, elementen die ook werden aangehaald in zijn aanvraag van 10 mei 2012, weerlegt hij niet het motief dat er geen buitengewone omstandigheden werden ingeroepen waardoor zijn aanvraag onontvankelijk is verklaard.

Het betoog van verzoeker, doet immers geen afbreuk aan het feit dat, conform rechtspraak van de Raad van State, het elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 2.17. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verwijst de Raad naar wat werd besproken in punten 2.6. tot en met 2.10 en de conclusie dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond.

Daarenboven moet de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat verzoeker geen belang heeft bij zijn argument dat het aan de gemachtigde zou toekomen om de door hem betoogde familiebanden te onderzoeken, daar het eerder aan hem toekomt om de aangevoerde buitengewone omstandigheden te staven.

De Raad wijst erop dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige stavingselementen moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam verzoeker aldus toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en de voorgehouden buitengewone omstandigheden aan te tonen. De verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat het enkele gegeven dat er familieleden aanwezig zijn op het Europees grondgebied een dergelijke buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Met zijn betoog toont verzoeker bijgevolg niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”*

Evenmin toont verzoeker aan dat de gemachtigde *in casu* een invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip volgens verzoeker dient te worden ingevuld.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd niet geschonden.

Het vijfde middel en het zesde middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot verwijdering en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de

rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2013 tot het opleggen van een inreisverbod van vijf jaar wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing ten aanzien van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, enerzijds, en wat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, anderzijds.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES